

Paršiukas Asis buvo draugiškas.

Todėl išmoko gaidžio Kakariečio giesmę, atsikėlė anksčiau už jį, nusiziovavo, atriedėjo prie tvoros ir ėmė žadinti Pamario kiemą.

Saulė pasiražė.

Pamario kiemas nei žiovavo, nei ražėsi.

Asis išsiropštė iš ratukų, užsikabarojo ant apversto kibiro.

Taukšt!

Pro langą iššoko kažkas kietas, apvalus ir puolė Asį. Asis nusirito į patvorį, apsičiupinėjo ir atrado gumbą.

Pasikasė ir vėl sukriūgavo.

Pamario kiemas prabudo. Taukšt taukšt taukšt – gumbai lėkė jam į knysliukę.

Asis išsižiojo ir sugavo tris bulves.

Sučiaumojo pusryčius ir sukvykė. Jo pilvas nekvykė. Gurgė, kad mažai. „Mažai už tokį gerą darbą“, – sutiko Asis, bet nenuliūdo, mat žinojo, kad Pamario kiemas – jo ištikimas draugas, o ištikimas draugas geriau negu trys bulvės.

Padaręs vieną gerą darbą Asis išskubėjo daryti kitų – dideliam pasauliui išskraidino gerą nuotaiką.

Tačiau tą vasarą didelis pasaulis prasidėjo nuo Didžiosios kopos, o ant jos kopti buvo nevalia.

Kodėl?

Asis neprisiminė. Bet prisiminė, kad kažkuriame sapne tai sapnavo. Dar prisiminė kūdrą – karštą dieną joje smagu murksoti.

Atpūškavo. Išsliugė iš ratukų, įsirausė į marmaliūzę, o galvytę atkišo saulei – gal sapną primins? Tą, kuriame rašytojas gyvena, o ant Didžiosios kopos namas stovi. Su veranda į marias. Taip pat tame sapne dar yra gintarinė dėžutė ir paslaptis.

Kokia?

Saulė paršiukui neatskleidė – galvytė įkaito ir ėmė burbuliuoti kaip bulvių katiliukas. Bet gal tai varlė Kvarklė burbuliuoja, trilapiu dobilu jį kutendama ir į ausį šnibždėdama:

– Drąsuoli, saulės nebijai? Parpi ir į galvą neimi?

Asis pasiraivė, atsimerkė ir išvydęs didžiaakę vandenų karalaitę puolė teisintis:

– Neparpiu, tai sapnas mano gerą nuotaiką svilina ir parpia.

– Ak va! – susirūpino Kvarklė, sukvietė varliukus, Asį į tvartuką palydėjo, o sapną išbarė.

VĒTRUNGĒ IR NUOTAIKA

Asis atsigavo, tačiau nuo meldų čiužinio nekilo: vartos, dūsauja, nes gera nuotaika susvilo.

Iš urvelio išvirvino peliukas ir išvydęs liūdintį draugą skuba padėti. Šmurkštelėjo po meldų čiužiniu – galgi ten paršiuko susvilusi nuotaika slepiasi? Ogi slepiasi tik raudono šilko maišelis, jame – gintarinė dėžutė, mėlynu kaspinu perrišta. Pūkas džiaugiasi. Asis nesidžiaugia: dėžutė nepanaši į saldžiąją ažuolo gilę, nepanaši į žaliuokę, kvapnųjį pamario grybą.

– Į geltoną sūrelį panaši, – cypauja peliukas. – Kur dėti?

– Kur nori.

– Kur noriu, ten dėsiu, bet pirmiau skruzdėles aplankysiu. Jos pušyne skruzdėlyną susinešė. Į svečius kvietė. Vėtrungę įkurtuvėms nešu.

– Ką?

– Vėjo rodyklę. Be jos Vėjų krašte pasiklysi.

– Mane irgi kvietė?

– Juk tavo gera nuotaika sugedo.

- Paduok kepurę nuo saulės. Salotinę, su geltonomis bulvytėmis. Ją man Naglio mama pasiuvo.
- Tą, su geltonais sūreliais?
- Su bulvytėmis, o ne sūreliais.
- Vis vien gražu.
- Skruzdėlėms padovanosiu gintarinę dėžutę.
- Ji mano. Atidavei.
- Atidaviau. O tu man – gerą nuotaiką. Pasidalysiu su skruzdėlėmis.
- Aš – vėtrungę, tu – nuotaiką, – nušvito peliukas ir padėjo paršiu-
kui įsiropšti į ratukus.